

Publicerad 2015-07-04 00:02 av Marianne Räf

Snöpt kärlek - on the Run...

Paranojans ansikte

Vad är det för en bov,
som tar mig till ett Rov --
så det blir stora Skov?

Hen släcker mina ljus.
En mörkläggning, burdus!
Känns som dovaste Rus !

För Anden -- en Censur!
Häv Mörkrets Diktatur!
Tänder en armatur !

Jag är i uselt skick.
I spegeln ger min blick
mig värsta sortens 'Kick'!

Här krävs det, nog, Aktion !
Dock, ej Revolution !
Vilken Kontradiktion !

Jag får -vackert- va' kvar.
Tyngsta lasset jag drar, - -
- medans folk mig bedrar !

Hör mitt isande skrik!
Vill icke bli ett lik --
i kista, brun, rustik!

Den jag älskar vill ej
ha å göra med mig.
Där har det skitit sig!

Å, därför jag känner
en Längtan som bränner!
Har jag inga vänner ?

Det vore inte gott!
Ansiktet, fullt av flott.
-Vad har Sierskan spått ?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marianne Räf med Poeter.se id #42764 innehar upphovsrätten